

[Handelsministeren.]

Forbindelse pege paa, at ved Aktieselskaber, der jo er Forretninger og maa drives som Forretninger, vil der altid være Risiko, og Folk, der ikke vil løbe den, maa sætte deres Penge andre Steder end i Aktieselskaber, Banker og lignende; thi helt undgaa Farerne ved Forretningsdrift kan man ikke.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) var misfornøjet med, at der endnu ikke var gennemført en Revision af Aktieselskabsloven og en betydelig Skærpelse af den nugældende Lov, og han bebrejdede baade det tidligere Venstreministerium og det nuværende, at Revisionen ikke allerede var gennemført. Jeg er nu af den Opfattelse, at det ikke altid er saa heldigt at lovgive midt i en Kriseperiode. Det kan udmærket godt tænkes at være sundere for Samfundet og hele den fremtidige Udvikling at vente, til Krisen er lidt paa Afstand, saaledes at man ikke gennemfører et Panikforslag, men i Lovgivningen tager Hensyn til de Erfaringer, der er indvundet i Kriseaarene, da Krak fulgte paa Krak. Derfor finder jeg det saare forsvarligt, at Ministeriet Neergaard ventede, til den aller værste Tid var forbi, med at fremsætte Forslag til en Revision af Aktieselskabsloven. Det skete i 1923—24, altsaa kun 6 Aar efter, at den første Lov om Aktieselskaber var traadt i Kraft. Lovforslaget fremkom maaske endda noget for tidligt, og jeg tror, man kan sige, at enkelte af dets Paragraffer i nogen Grad bærer Vidnesbyrd om Paavirkning heraf. — Ud fra disse Betragtninger kan det ogsaa forstaaes, at en Del af en Rigsdagssamling ikke var tilstrækkelig til Gennemførelsen af det Lovforslag, som blev fremsat i 1923—24. Men naar der endnu ikke er gennemført en Revision af Aktieselskabsloven, vil jeg mene, at det Lovforslag, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds var saa glad ved, Ministeriet Staunings Lovforslag, bærer Hovedansvaret herfor. Thi Sagen var jo den, at den daværende Erhvervsminister, Hr. Folketingsmand Stauning, ikke kunde nøjes med at fremsætte det Lovforslag, som var blevet fremsat af Venstregeringen i 1923—24, og fremsætte det her i Landstinget i Samlingen 1924—25, hvad han saa udmærket godt kunde have gjort. Landstinget havde jo lige behandlet det, og gennem den Udvalgsbehandling, der havde fundet Sted, var det blevet i Stand til at arbejde videre paa et sagligt Grundlag, hvilket der imidlertid ikke blev Lejlighed til, da et nyt Lovforslag endelig

fremkom, idet det fremsattes i *Folketinget*. Den daværende Minister brugte 1½ Aar til at bessermache Lovforslaget og bessermache det i rent politisk Retning, hvad han ogsaa selv har udtalt i *Folketinget*. Den daværende Erhvervsminister udtalte overfor Beredelser fra anden Side — det staa i *Folketingstidende* for 1925—26 Sp. 3334:

„Ja, jeg beder undskyldte, men jeg kan virkelig ikke føle mig forpligtet til at overtage et Forslag, der er udarbejdet af en Minister med en anden politisk Opfattelse, og selv med Fare for at blive kaldt en Bessermacher maa jeg forsøge mig i den Retning for at komme i Overensstemmelse med den politiske Opfattelse, jeg nu har.“

Ja, det er der naturligvis i og for sig ikke noget at sige til, men saaledes som den daværende Erhvervsministers Lovforslag var formet, kunde han sige sig selv, at det ikke vilde kunne faa en let Gang gennem Rigsdagen; og selv om jeg i nogen Maade kan give det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) Ret i, at Forandringerne i Lovforslaget ikke var saa overordentlig store, var de dog tilstrækkelig store til, at de andre Partier ikke kunde gaa med til dem; thi derigennem vilde man efter deres Opfattelse komme længere ud, end gavnligt og sundt var for Erhvervslivet. Det tog, som sagt, den daværende Erhvervsminister 1½ Aar, inden han fik sit Lovforslag fremsat, og det skete endogsaa noget hen paa Samlingen, saaledes at *Folketinget*, som ikke havde beskæftiget sig med Aktieselskabslovsforslaget siden 1917, kun fik nogle Maaneder at arbejde i. Derfor blev man heller ikke færdig med det, saa meget mindre som det socialdemokratiske Parti i høj Grad synes at have holdt fast ved de Tilføjelser og Ændringer, som Ministeriet Stauning havde foretaget. Resultatet blev da, at der blev afgivet Beretning i 1925—26, og i den næste Samling, 1926—27, var Ministeriet jo blevet saa træt af at regere, at det søgte Frigørelse gennem det Valg, som fandt Sted i December 1926, hvilket Ministeriet ikke overlevede. Det er langt fra udelukket, at Ministeriet Stauning kunde have gennemført en Revision, hvis det var gaaet den Vej, jeg omtalte, at fremsætte Jørgen Christensens Forslag i Landstinget. Der vilde da i alt Fald have været en Samling mere til at gennearbejde det og søge at faa Revisionen gennemført. Men den Vej ønskede Ministeriet altsaa ikke at gaa, det vilde have et andet Forslag frem og vilde ikke forelægge det her, skønt dette